

TREURE EL PREMI GROS

Andreu Blasco i Budí

Ll havien explicat molt bé. La «grossa», la «grossa» de Nadal, s'havia d'emparaular, primer. Per això, el premi, cada any, tocava en un lloc diferent. El dia que va saber-ho, va semblar que li queia una bena dels ulls i tot se li feia clar.

En Romà, home de bé, per Nadal, s'ho jugava tot a una sola carta. Dos mesos abans, començava a fer racó. Pesseta per aquí, duret per allà, fins assolir l'import exacte d'un dècim. Després, que ningú no li oferís participacions de cap mena. Preferia jugar-s'ho a un sol número. I, si l'encertava, a viure com un senyor la resta de la seva vida.

— No cal que hi vagis, van dir-li. Truca-hi per telèfon i en tindràs prou.

— I els he de dir el meu número?

— Naturalment, home. Sinó, com vols que surti premiat?

— És clar. Però, on he de telefonar?

— A qualsevol administració de loteries t'ho diran. Vigila, però. Pensa que, cada any, canvien el número.

— I com ho sabré si me'l donen bé?

— Molt senzill. Pregunta si és el que pertoca.

Acabava de passar Nadal i quedaven molts dies per pensar-hi. Calia tenir una mica de paciència i esperar que canviessin el número. Després, després, trucar. En Romà sentia que la boca se li feia aigua només de pensar-hi. Mai no havia pensat que fos tan fàcil. Que curtsosom, la major part dels dies de la nostra vida!

Empès pel desig de comprovar que estava en el camí que conduïa a la fortuna, començà a visitar hemeroteques i consultar

premsa de Nadals passats. El premi gros, sempre, sempre, queia en poblacions diferents. Algun espavilat de cada una de les ciutats l'havia demanat, prèviament, i s'havia enriquit. Ell, també ho faria, també acabaria milionari.

Un dia, al peu del dècim no premiat que conservava, descobrí que, en un extrem, hi havia una pista. Amb lletra molt menuda s'hi llegia: Fàbrica Nacional de Moneda y Timbre. Darrera d'aquell nom fred s'amagava, ben segur, un dels grans secrets de la fortuna. Un grup de persones, segurament reunides en perpètua assemblea, deurién esperar, pacients, que algú les orientés envers on havien d'adreçar el premi gros de cada Nadal.

Immers en les seves preocupacions, en Romà va arribar a calcular els diners que els gironins havien invertit al llarg de vint-i-cinc anys i els pocs diners que havien rebut a canvi. L'any vinent, quan els periodistes l'interviaren a la porta d'una de les administracions, explicaria que ell, tot sol, havia estat capaç de trencar el malefici de tants anys sobre la seva ciutat.

Arribat l'estiu, el nostre home començà a posar-se neguitós. Passava el temps i no havia aclarit encara quin era el telèfon on havia de trucar. Per això, un dia, decidit, entrà en una administració i, sense cap preàmbul, li engegà la pregunta al bitlletaire.

— I per què vol saber-ho, va

respondre-li l'home.

— Ho necessito.

— Doncs el trobarà en una guia telefònica.

En Romà va pensar que era prou ruc. En una guia telefònica, hi és tot, naturalment. Ajuntaments, diputacions, ministeris, escoles, negocis, tothom hi és. A la guia de Girona, però, no existia cap abonament que s'anomenés d'aquella manera. I en els pobles de la província, tampoc. Nit ben

fosca, se li treu tot clar. Naturalment que no hi era. Tothom hi trucaria. Allò seria una disbauxa.

L'endemà, de bon matí, tornà a casa del bitlletaire. Li parlà de Girona i dels quatre rius. Li preguntà de quin partit era. Ell, també. De quin equip. Ell, també. On estiujava. Ell, també. Tenia pare i mare. Ell, també. I li va donar, li va donar el número que tant desitjava saber.

Quan en Romà començà a marcar els set números que li havien confiat, s'encomanà a tots els sants del cel i a tots els patriarques de l'antic testament. L'aparell, quan marcà el darrer número, feu un senyal estrany. Després, comunicava. Hi tornà. El mateix soroll. I comunicava. Moltes vegades. Sempre igual. Algú, qui fos, li havia passat al davant. Algú estava emparaulant la «grossa» d'aquell any.

Quan els carrers de Girona van començar a guarnir-se de Nadal, va semblar que un vent de tramuntana s'enduia les darreres esperances, ni que fos d'emparaular un segon o tercer premi. A la porta de cada botiga, s'hi veia un talonari de la rifa d'alguna parròquia o entitat.

En Romà no ho sentia únicament per ell. Li sabia greu, també, pels gironins. Tants anys abandonats de la fortuna! Com si no fossin ningú. Com si no mereixessin una mica d'atenció. Calia consolar tothom. I va començar a fer-ho. Els deia que no patissin, que tinguessin una mica

més de paciència. L'any vinent seria una altra cosa. L'any vinent els diners anirien a palades per carrers i places.

La gent se'l mirava d'una manera pietosa. Com es contemplen els orats. El prenién per boig. I ell se n'adonava. Pobrissons, tots, que no acabaven d'entendre-ho. Ningú no volia ni que fos una engruna de la immensa esperança que duia dins.

Dret, damunt d'un banc de la plaça de Sant Agustí, voltat de mainada i de quatre desvagats que se l'escoltaven, aconsellava paciència i serenitat. L'any vinent, l'any vinent, us asseguro que, a Girona, millorarà tot. Incloses les pensions.

— Déu t'escolti, va dir-li un pobre jubilat que s'asseia en el mateix banc des d'on ell feia la pre-dica.

— Poso el temps per testimoni, amic, va respondre en Romà. Et juro que l'any vinent veuràs créixer la teva riquesa amb la mateixa proporció que augmentarà la meua fortuna. Ja t'explicaré jo com ho has de fer.

I baixà del banc. Content i feliç perquè els gironins ja començaven a entendre'l. Des de la barana del riu contemplà l'aigua mansa que passava camí de la mar. Ben aviat aquell seria un riu d'or. Ben aviat el nom de Girona ocuparia les primeres planes dels rotatius de tot el món. Milers de milions de diners es repartirien entre els seus ciutadans i la ciutat grisa i atemorida de sempre esdevindria empori i metròpoli universal.

En Romà tenia el secret. En Romà sabia el que calia fer, l'any vinent, perquè Girona es veiés afavorida amb el premi gros de Nadal.

EL CARISMA DEL LAICAT

Narcís Tibau Ribot

EL Sínode de Bisbes dedicat a la vocació i missió dels laics en l'Església i en el món ha aclarit i aprofundit la condició eclesial de la majoria dels fidels cristians i, de retop, haurà confirmat la identitat dels camins específics dels sacerdots i religiosos. La llum per a aquest aclariment, anant a fons de la estructura personal del Cos Místic, l'ha donada la doctrina sobre l'Església, principalment la proposada en la constitució *Lumen gentium* del concili Vaticà II. També la vida de la multitud d'homes i dones, que se santifiquen a la terra fent-ne ensams una ofrena agradable a Déu, ha arribat a l'aula sinodal per inspirar la reflexió dels participants en l'esdeveniment.

Aquests al·licients tan positius han facilitat la tasca del Sínode. També l'haurà incitat, però, un factor negatiu que s'ha fet present en els últims temps amb vestit problemàtic: «Per què par-

lar més de laicats?». Segons l'eclesiologia desviada que ha cursat aquesta qüestió, només hi hauria una vocació en l'Església: la general de batejats, sense cap matis o afegit. El sacerdot i la vida religiosa serien invents aliens al misteri eclesial. Els fidels corrents ja es podrien fer un autoservei absolut i revestir-se si calgués de formes clericals.

L'esmentat document conciliar assenyalava el veritable marc eclesiològic de la vocació laical: Déu ha volgut santificar els homes no d'un a un, aïllats completament, ans fent-ne un Poble; Crist va posar-lo per a comunió de vida, l'empra com a mitjà de redem-

pció de tots els homes i l'envia per tot com a llum del món; per ser un diguem-ne sagrament de la unió amb Déu i de la unitat de tot el gènere humà, Jesucrist va procurar-li els mitjans adients...

Els recursos de la veritable riquesa de l'Església són els sagraments i els carismes. «De la combinació dels caràcters i de les gràcies sacramentals amb determinats carismes deriven les tres grans dimensions personals de l'estructura històrica i concreta de l'Església, que el concili anomena: sagrat misteri, laicat i estat religiós», ensenya a P. Rodríguez.

Aquestes tres vocacions coin-

cideixen en un comú denominador, ja que es donen sempre en aquells que són fidels cristians, condició fonamental per ser algú en el Poble de Déu. Viure i actuar com a laic demana ser cristià, com ho exigeix el sacerdoti ministerial i la vida dels religiosos, però evidentment amb una nota distintiva: la secularitat. «El caràcter propi i peculiar dels laics és la secularitat —ensenya el Vaticà II—; els laics fan vida en el segle, és a dir, en qualsevol activitats i oficis de la terra i en condicions normals de vida familiar i social, que són com l'entremat de llur existència».

En l'Església hi ha en un ordre

lògic una primera estructuració, realitzada pel Baptisme, Confirmació i Ordre Sacerdotal, que fa sorgir la condició de fidels cristians i la de ministres sagrats. L'Esperit Sant continua, però, l'organització eclesial infonent els carismes i fent així que apareguin els religiosos i els fidels cristians laics. Segons el teòleg citat abans, l'estructura originària de l'Església té una doble dimensió: la sacramental, de la qual sorgeix el binomi fidels-ministres, i la carismàtica, que, atribuint noves modalitats, contribueix a configurar sobretot la gran varietat en la història de l'Església.

La vocació laical, doncs, no es pot veure com quelcom negatiu —el laic no és capellà, no és fraire...— sinó molt positiva: el laic és el fidel cristià que té un lloc insubstituïble en l'Església, senyalat per aquest carisma de l'Esperit Sant: fer com a tasca pròpia la santificació del món des d'endins del món, com un llevat.

A EDADES DISTINTAS, JUGUETES DIFERENTES

Luis Riego Menguez

Durante la primera infancia, desde el nacimiento a los tres años, el niño rena sus primeras sensaciones y percepciones: va descubriendo su propio cuerpo, juega con sus pies y con sus manos y él mismo se convierte en su primer juguete.

Es ésta una etapa en la que, a partir de los tres o cuatro meses, son apropiados los juguetes que estimulan el sentido de la vista: grandes muñecas de vistosos colores; juguetes para el oído: sonajeres; para el tacto: tacos de plástico o de madera, osos de felpa, etc.

Hacia los dos años, y como continuación de los juegos de destrucción o desorden —desparar una torre, «desstripar» un

juguete, etc.— comienzan a gustarle los juguetes de encaje y las construcciones sencillas: torres de cubos, ensartados de bolas, juguetes de arrastre, etc.

Durante la segunda infancia, desde los tres a los seis años, se mantiene la afición del niño por los juguetes de construcción a la vez que, como consecuencia de su progresivo descubrimiento del mundo que le rodea, se despierta en él un gran interés por los juguetes de imitación y por los disfraces: le encanta ser

«sheriff», indio, vaquero, mamá, enfermera...

Nos hallamos en una etapa en que le gustan también los juguetes que estimulan su destreza: rompecabezas; que favorecen su ejercicio: triciclo, bicicleta; que le permiten hacer cosas: plastilina; juguetes para agua y arena —tan recomendables con vistas a descargar sus tensiones emocionales—, etc.

Durante la tercera infancia, desde los seis a los nueve o

diez años, al mismo tiempo que se acentúa el interés por los juguetes de movimiento —trenes, coches, aviones, etc.—, surge algo nuevo: la afición por los juguetes sedentarios: dominó, parchís, ajedrez —que contribuye a desarrollar su capacidad de razonamiento—, oca, damas, lotería, etc.

Y aun cuando no sean juguetes propiamente dichos, recordemos que ésta es la edad de los cuentos. Cuentos que, con la debida orientación, tanto pueden

fomentar la vida intelectual y afectiva del niño. Tampoco olvidemos los dibujos, las pinturas, los juguetes didácticos, etc., complemento valiosísimo de la actividad escolar.

Indiquemos, finalmente, que hay dos juguetes comunes a todas las edades: la pelota, que tanto favorece el ejercicio y la coordinación de movimientos y que ya la usaban los pequeños de hace más de 4.000 años —se ha encontrado una en la tumba de un niño de Tebas— y la muñeca, que sirve sólo para desarrollar la habilidad de la niña al tener que vestirla y cuidarla, sino también para despertar sus sentimientos maternales: ternura, afectividad, protección, delicadeza, etc.